

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΕΙΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΝ

----- . -----

Προεισαγωγικά τῷ Αναγνώστη:

-«Όταν ίδης τον αδελφόν αμαρτάνοντα, νουθέτησον, « δίδαξον, ἐλεγξον, επανόρθωσον, παίδευσον δίκαια πράττειν»» (Β΄Τιμ.3,16).

-«Μη παρεκκλίνης τῆς ὀρθῆς πίστεως, και των ὄσων, και των «ὡς» = ὅπως, με ποιόν τρόπον, ιεροπρέπειαν, ἦθος και σοβαρότητα παρέλαβες ταύτα, διενεργεῖν, πράττειν, τελετουργεῖν, ιερουργεῖν, τελεσιουργεῖν ἐν τοῖς Ἱεροῖς Μυστηρίοις» (Β΄Τιμ.3,14).

Τ ο ι γ α ρ ο ὄ ν

Τῷ Ευαγγελίῳ στοιχῶν και τοῖς Πατράσιν ἐπόμενος, «Λ α β ὶ ν» κ α γ ῶ την Παρακαταθήκην, /// ἵνα φυλάξω ταύτην ἕως τῆς Παρουσίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτε παρ' Αὐτοῦ απαιτηθῆ ἐπιστρέψαι ταύτην, και, ταῖς χερσίν Αὐτοῦ, τοῦ Ουρανίου Παντεπισκόπου –και ουχί τοῦ, σχῆμα εφήμερον-γῆϊνον, φέροντος-, παραδώσαι αλόβητον, ὡς ἀχραντον και αμώμητον αὐτήν «ε ι λ η φ ὶ ς», /// δεῦτερον, τον τοῦ Πρεσβυτέρου βαθμόν φέρων, τούνομα Ἰωάννης τοῦ Νικολοπούλου,

Προβαίνω εἰς τά ακόλουθα:

Ἱερωτάτη στιγμή. Φρικτή! Αναλήψεως μεγίστης ευθύνης, τοῦ αναλαμβάνοντος την Ἱερουργίαν τοῦ Μυστηρίου «προχειρίσεως» τοῦ προσερχόμενου, ἀλλά και τῆς ἀπό μέρους του δευτέρου συναισθήσεως τῆς στιγμῆς και των ευθυνῶν πού ἐπωμίζεται. «Μη ταχύ, ἐπίσκοπε, χείρας τίθει». Ἀλλά, «και σύ, μέλλων προχειρισθῆναι, ἀντιμετρήθητι τῷ βάρει, μήποτε, βαστάσαι οὐ δυνηθεῖς, επικατάρατος γένη, ὡς τά ἔργα Κυρίου ἀμελῶς ευρεθῆς ποιῶν».

Δεν ἄπτομαι τοῦ ἐμπεριεχομένου νοήματος και τῆς ἀνέσεως (ἢ και ἀμνηστεύσεως πολλῶν ἐξημαρτημένων) πού εὐρίσκουν ἐκείσε πλείστοι ὅσοι «ἀλλαχόθεν ἀναβάντες..» (Ἰωάν.10,1) και «μη διά τῆς θύρας εἰσελθόντες..» (ἐ.α.) Κληρικοί (και των τριῶν Βαθμίδων) εἰς το γνωστό χωρίο τοῦ Ἰ.Χρυσόστομου, ὅτι ὁ Θεός «οὐ πάντας χειροτονεῖ, ἀλλά διά πάντων ἐνεργεῖ». «Χείρας ἀναξίας δανείζομεν... οὐχ ἡμεῖς οἱ το μυστήριον τελειούντες ἐσμέν». «Ουδεῖς ἀξίος προσέρχεσθαι...» (Ἰ.Χρυσόστομος), «Πολλά πταίομεν ἅπαντες» (Ἰακ.3,2).

Θέλω ὁμως σήμερα, να ἐκθέσω και παρουσιάσω κάποιες λεπτομέρειες, πού στα γέρικά μου μάτια και τ' αὐτιά δεν περνούν ἀπαρατήρητες. Παλιά δεν ἐπεσυνέβαιναν ἔτσι.

Παραλείπω την πολύμηνη και την τής τελευταίας εβδομάδος προετοιμασίαν, ανησυχίαν και αδημονίαν. Σπάνιες, ολιγοήμερες αναχωρήσεις-αποχωρήσεις, αυτοσυγκεντρώσεως γνώρισα. Την πρωϊαν τής Χειροτονίας και ειδικώτερον τās στιγμάς εκείνας, ό επίσκοπος «τρόμω συνείχετο». Ό μέλλον χειροτονήσθαι, έν πλήρει συντριβή! Οί γονείς και συγγενείς δακρύοντες. Οί συλλειτουργούντες κατανενυγμένοι. Το εκκλησίασμα έν απολύτω σιγή, ήτις εν τη εξελίξει διεκόπτετο κατά διαστήματα μόνον από εξερχομένους έκ τού στήθους λιγμούς και τās ιαχάς τού «άξιος».

Και νάσου, την 16^η τρέχοντος μηνός έν τώ Ι. Ναώ τού Αγίου Νικολάου Καλαμαριάς, ώρα πού ό επίσκοπος Ιουστίνος ανέπεμπε την ακόλουθον ευχήν: «Ό Θεός ό άναρχος και ατελεύτητος, ό πάσης κτίσεως πρεσβύτατος υπάρχων, ... ό τη προσηγορία τού Πρεσβυτέρου τιμήσας τούς έν τώ βαθμώ τούτω αξιωθέντας ιερουργείν τον λόγον τής σής αληθείας. Αυτός ... και τούτον, όν ευδόκησας προχειρισθήναι παρ'εμού, (πού προείπα: «Η Θεία Χάρις Προχειρίζετέ σε..») – εννοεί τώρα στη συνέχεια: αυτόν έν αμέμπτω πολιτεία, και ακλινεί τη πίστει ευδόκησον (=κάνε, συνήργησε, συντέλεσε) υποδέξασθα την μεγάλην ταύτην χάριν τού Αγίου Πνεύματος, και τέλειον ανάδειξον δούλον σου, έν πάσιν ευαρεστούντά σοι, και αξίως πολιτευόμενον τής δωρηθείσης αυτώ, υπό τής σής προγνωστικής δυνάμεως, μεγάλης ταύτης Ιερατικής τιμής», (Επομένης δοξολογίας).

Ακόμη μία ευχή, υπό τού επισκόπου Ιουστίνου αναπεμφθείσα, έτι έχοντος αυτού την χείρα επι τής κεφαλής τού Χειροτονουμένου. «Ό Θεός, ό ...αυτός και τούτον πλήρωσον τής τού Αγίου Πνεύματος δωρεάς, ίνα γένηται άξιος παρεστάναι αμέμπτως τώ Θυσιαστηρίω σου, κηρύσσειν το Ευαγγέλιον τής Βασιλείας σου, ιερουργείν τον λόγον τής αληθείας σου, προσφέρειν σοι δώρα και θυσίας πνευματικάς, ανακαινίζειν τον Λαόν σου, διά τής τού λουτρού παλιγγενεσίας, όπως και αυτός, υπαντήσας έν τη Δευτέρα επιδημία τού μεγάλου Θεού, και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, τού μονογενούς σου Υιού, δέξηται τον μισθόν τής αγαθής οικονομίας τού οικείου Τάγματος, έν τώ πλήθει τής αγαθότητός σου». (Επεται δοξολογία).

Και, θα λέγαμε τέλος, ή «δόξα και καταξίωσις», ή η «χαριστική βολή!»:

«Λάβε* την παρακαταθήκην ταύτην,
και φύλαξον αυτήν,

έως τής Παρουσίας τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,
ότε παρ' Αυτού μέλλεις απαιτείσθαι αυτήν».

Επίσκοπε Ιουστίνε. Αφού -έν πάσι ειλικρινεία- σου σημειώσω και σου γνωρίσω τίς σκέψεις, πού μου «κατέβηκαν» αυθόρμητα εκείνες τίς στιγμές τής χειροτονίας τού π. Αριστοτέλους, κατόπιν θα ανατρέξω στα υπόλοιπα. / Προς σέ:

Διαβιβάσας διαδόχως και αποστολικάς
τήν Τού Αγίου Πνευματος Θείαν Χάριν,

καί τήν Παρακαταθήκην,
 ήν ενεχείρισας φυλάττειν αυτήν,
 έως τής Παρουσίας
 τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,
 ότε παρ' αυτού
 μέλλει απαιτείσθαι αυτήν,
 Σύ Αυτός (Ιουστίνε) μέριμναν ποιού,
 αόκνως ανησυχείν
 τού επιτυγχάνειν αυτόν ταύτα,
 πρότυπον και υπόδειγμα
 έχων σέ και παράδειγμα,
 έν παντί.

Παρότρυνες τον π. Αριστοτέλην (πρό τής χειροτονίας), να έχη υπερβάλλοντα ζήλον ώστε να αγαπήση τό Θυσιαστήριο, διότι έτσι θα κατορθώση να γίνη «Χριστός κατά χάριν». Με ξάφνιασες, και άριστα εποίησας πού εμνήσθης τούτου, διότι, ενώ είναι «Το» κύριο έργο τού Ιερέως ή τέλεσις τής Θείας Λειτουργίας, δεν το τονίζεις, το αποφεύγεις, και προτιμάς «να πλανιέσαι»- περιπλανιέσαι και να «πνανάσαι» (σέ πλάνες, έν γνώσει σου ασπαζόμενός τες και ομονοών μετά των πειθαναγκαζόντων σε προς ανελευθέραν σύμπραξιν, ίνα μή «αγνώμων, ως μή πειθαρχών, ασυμπαθής και εξοβελιστέος -έν τώ σκότει που- έν τέλει αποφασισθή όπως κριθής), παρά να γίνης ένας καινούργιος Παπα-Νικόλας Πλανάς (μη πλανών αλλ' αναπαύων και σώζων ψυχάς)! Όταν, έτι μέχρι τής σήμερον σύ και ό Γέροντάς σου, δεν έχετε μορφώσει -όχι ιδανικόν- στοιχειώδη, ός, «αντέχει τώ ευαγγελίω» και ανεκτόν τη κοινωνία, «χαρακτήρα», μη αλληλοαναιρούμενον, αλληλοανατρεπόμενον, αλληλοανακατασκευαζόμενον, όστις παραμένει καχεκτικός, «φθισιών», «λιλιπούτιος», / πώς σύ ενταύθα μπορείς να απαιτής και διεκδικής, ρόλο Σωτήρα ανθρωπίνων ψυχών, προόδου και αναμορφωτού ενός λαού, πού, αντί να τόν ποιμαίνης, σέ κρίνει, ότι ή παιδεία και τά έν γένει προσόντα σου, μόλις σου επαρκούν ώστε να είσαι Βουκόλος στις ελώδεις εκτάσεις παραλιμνίου περιοχής, με κάποια βουκέντρα στο χέρι, για να ικανοποιής τά παρωθητικά, χαμηλά, εκδικητικά, και αιμοβόρα σου ένστικτα;!!

Επίσης τού συνέστησες να οπλισθή κυρίως με τίς αρετές τής «σιωπής» (Ματθ.26,63), τής «συγχωρήσεως» (Φιλιπ.4,5) και τής «προσευχής» (Α'Θες.5,17). Τί συνεκτικώτερον τού ούτως σωφρόνως εμπεριπατείν έν τώ κόσμω, έξω τού εκείνου (κόσμου) φρονήματος υπάρχοντες (Τίτ.2,12 & Β'Κορ.6,17), «ταχείς είς το ακούσαι, βραδείς είς το λαλήσαι, βραδείς είς οργήν» προτιθέμενοι εσαεί είναι. (Ιακ.1,19).

Δεν παρέλειψες να τονίσης, πώς πρέπει λιμανάκι του να είναι το ταίρι του, ή σύζυγός του Νίκη. Μακάρι να το τηρήσης, σύ πρώτος μεριμνών περί τούτου, Ιουστίνε, στην πράξη. Δεν είναι δεοντολογικόν και ηθικόν, οί επιτελικοί σου να

απουσιάζουν μέρες και βδομάδες, από αυτό πού σύ ονομάζεις, από τη μια λιμανάκι, και το οποίο ανακολούθως και ασυνεπώς -τώ πράγματι-, δύναται από την άλλη ν' αποβή μοιραίο και καταστροφικό, όπως πολλά παραδείγματα σου είναι γνωστά, και τά οποία δεν μπορείς να αρνηθής, διότι, δι' εσέ, δεν ισχύει πενθήμερο και όκτάωρο εργασίας, και μη τολμήσης να μου αντείπης, περί τής επί δίμηνον χειρίστης και απανθρώπου, εκβιαστικής συμπεριφοράς, έναντι τού στενωτέρου σου προσώπου. Ό οποίος ενεπιστεύθη ανθρωπίνως προς κάποιον «έμπιστο-καλοθελητή» το δράμα του, κι' εσύ, φιλευσπλάχνως(!), πατρικώς(!) (πατερούλης δά και αδελφούλης Ιουστίνος, να μη βασκαθής, τί να σου πώ, πω,πω,πω!) και στοργικώς(!), επί δίμηνον τού υπεδείκνυες την θύραν!!! / Όσο ζώ, επειδή τη φιλία ποτέ δεν την είχα στο γόνατο –όπως την είχες στη Φλώρινα-, δυό πράματα να ξέρης, Μπαρδάκα. Σ' όποιον φερθείς μπαμπέσικα απ' τούς παλιούς, δεν θα τον νε αφήσω. Αλλά, «Κούνια πού σέ κούναγε» μετά. Λάβε το σοβαρά υπ' όψιν, και πρόσεχε τον ΝότηΝ. Κουβέντες ξεκάθαρες, απλές, χωρίς ίχνος «απειλών» (Χά! Χα! Χα!) απ' αυτές πού βάζεις στο κακοαναθρεμένο σου, αρρωστημένο, απαίδευτο μυαλό. Υπάρχουν χίλιοι δυό τρόποι να σέ κάνω να συνέλθης, «αν ζητήσης και τά ρέστα»;! Μη κοιτάς πού δεν βρίσκω χρόνο ν' ασχοληθώ περισσότερο μαζί σου. Έχω, πίστεψέ με, πλειότερα από σένα στο κεφάλι μου. Εσύ τά έχεις επιμεμερισμένα σέ άλλους, και το παίζεις ΤΡΕΧΑΝΤΗΡΩ!!! Αυτά πού σου γράφω, σέ κάτι άλλο αποβλέπουν, πού το στενόμυαλο κεφαλάκι σου δεν τά πέρνη ούτε με στενόλαιμο χωνάκι μυρεψού. Άλλο σκοπό για άλλους εξυπηρετούν. Όλα θέλεις να στα μαρτυρώ; Άλλωστε, εσύ σάν «ξερόλας» δεν χρήζεις οδηγιών;

Θα μπορούσα να πώ δόξα τώ Θεώ, όλα καλά, ευχαριστώ για την φιλόφρονα και εγκάρδια πρόσκληση να συμμετάσχω στό ρόφημα, και .. γειά χαρά! Από τά προ-λαβόντα χώραν και διαδραματισθέντα όμως, μόνο ή βαρυτάτη ευθύνη την οποία επωμίζεται κανείς στον όρκο πού δίδει ενώπιον τής Αγίας Τραπέζης, λαμβάνοντας, Αυτήν ακριβώς την Παρακαταθήκη, ήτοι Τούτο Αυτό Το Τίμιον Σώμα Τού Κυρίου επί των προτεταμένων είς σχήμα σταυρού παλαμών του, στην Όποίαν ανωτέρω αναφερθήκαμε, και την όποίαν ωρκισθήκαμε ενώπιον τού Θυσιαστηρίου, ετούτη τη σημαδιακή τη Φρικωδεστάτη ώρα και τη στιγμή, να την «φυλάξουμε έως τής Παρουσίας τού Κυρίου, παρά τού οποίου θα μάς απαιτηθή ή Απόδοσή της και πάλιν είς Αυτόν, με υπεχρέωσε (λέγω) να παραμείνω, διότι δέν είναι θέμα το οποίο πρέπει να περνά πρόχειρα και απαρατήρητο, χωρίς τονισμό και εξαιρετική υπόμνηση και έξαρση τού τί διενεργείται τη στιγμή εκείνη;! Τί βαρυτάτην υποχρέωσιν επωμιζόμεθα και ευθύνην αναλαμβάνομεν;! Γι' αυτό, άς ήκουσα (έν τώ υπογείω) και την δυσανασχέτησίν σου, «ότι λοιδορούμενος ούκ αντιλοιδορείς» (Α΄ Πετ.2,23), την και πάλι, πάνυ αστόχως, επιπολαίως, ακράτως και προπετώς έκ μέρους τής επισκοπικής σου ιδιότητος εκφρασθείσαν, ή οποία θα έδει, ευγνωμόνως μάλλον

να είχε αποφασίσει να απαντήσει προς τήν τοποθέτησίν μου, διότι υπέμνησα αυτή, μη παραλείπειν, έν ημέραις εορτασμού Ιερού Χρυσοστόμου (27 Ιανουαρίου) και διάρκεια 10ημέρου εορτασμού Ευγενείων, ουδαμού απαντάν ίχνος και ιδέαν οσμής ευωδίας εορτασμού αμφοτέρων τούτων, αλλά σειράν ασχέτων (προς αυτούς, και ίδια τά Ευγένεια) ασμάτων, προβαλλόντων συγχρόνους μορφάς Καλλιτεχνών, Ποιητών και Μουσουργών, ώς Κουγιουμτζή, Ξαρχάκο, Θεοδωράκη, και πολλών άλλων. Είθε ποτε, τά τόσο (εξοφθάλμως) αληθή και ορθά πράγματα, να γίνωνται σεβαστά και αποδεκτά υπό τών έν θώκοις καθημένων, ασπαζομένων την γνώμην των επαϊόντων και αρμοδίων.

Ιουστίνε, ό έκ Μελίτης. Ό χθές εκκολαφθείς. Πού(;) ποιά τις συστολή; Πού δέος τί; Πού όμμα κάτω νεύον; Πού Τελώνου συναίσθησις, «μή θέλοντος βλέμμα είς ουρανόν επάραι»; (Λουκ.18,13). Πού τύπισ στήθους; (έ.α.) // Ιουστίνου Φιλοσόφου και Μάρτυρος, αμυδρώς, μόλις μετ' εξαχνώσεως φέρεις τ' όνομα. Αυγουστίνον Καντιώτην «εγγίζεις στόματι και χείλεσι τιμάς, ή δε καρδία πόρρω απέχει» (Ματθ.15,8), μη όμοιος αυτώ χαρακτηρισθείς, ισορροπών και εξισών «τά ψηλά βουνά και τίς βαθιές χαράδρες (τους)», με τά γλυκανάλατα, τά ελώδη, τά μπλαμπλέισιόν σου!... Πού ό Πλούταρχος προύλαβεν ειπών (δυστυχώς) περί σου, και περι των όμοιον χαρακτήρα έν εαυτοίς σμηλευσάντων, «θολερόν ύδωρ και απαίδευτον καρδίαν μη τάραττε», και δεν είχε καθόλου άδικο. Εν προκειμένω όμως, όταν «δει έν φόβω Θεού επιτελείν αγιωσύνην» (Β΄ Κορ.7,1), όταν πρέπει «πάντοτε μετά φόβου και τρόμου την ημών σωτηρίαν να κατεργαζώμεθα, ό γάρ Θεός εστιν ό ενεργών έν ημίν και το θέλειν και το ενεργείν αμφοτέρα ταύτα –ήτοι τον φόβον και τον τρόπον-» (Φιλιπ.2,12), τότε, ερωτώ, Ιουστίνε, μήπως δεν είναι ώρα, να διακόπτωμεν την Ιερωτάτην στιγμήν τής Καθόδου τού Παναγίου Πνεύματος, να ανοσιουργούμεν κατά τού Μυστηρίου, να βλασφημώμεν κατά τού Αγίου Πνεύματος προσβάλλοντες Αυτό, να αποσπώμεν τελείως την προσοχήν των Πιστών και να εξάγωμεν αυτούς τής κατανύξεως, και έκ τής μεταρσιώσεως να επαναφέρωμεν είς τά γήϊνα, με το «να διαφημίζωμεν ωράρια δραστηριοτήτων τού χειροτονηθέντος έν μεσονυχτίω» (4^{ης}), / δια να τονίσωμεν ευσυνειδησίαν ανυστάκτου εργατικότητας, μεταβάσεως αυτού είς χώρους πολυπληθούς Κεντρικής Αγοράς Διακινήσεως Χονδρεμπορίου, τής μακράν και έξωθεν τής Πόλεως τοιαύτης-Λαχαναγοράς, όπου αί Μεγάλαι Αποθήκαι κάθε Παρασκευήν ανανεώνουν τά εμπορεύματα, και ό π. Αριστοτέλης με 6 ακόμη νεαρά άτομα, τά οποία αναζητείς (φωνασκών απαραδέκτως) και αναφέρεις ονομαστικώς (εκείνη την ιεράν στιγμήν) και έκ των οποίων, τά δύο πού υπάρχουν τά καλείς να φωνάξουν (καθ' υπόδειξιν σου) το «άξιος», ως και παιδιά και βρέφη ίνα είπωσι από μικροφώνου και αυτά το «άξιος», μεταβάλλοντας την Ιεροτάτην στιγμήν είς «πανηγυρτζίδικη φιέστα» ή χώρον φωνασκιών Εμποραγοράς Στοάς Μοδιάνο, ή Παρουσιάσεως Ταλέντων ή Γιούρο Βίζιον; Μήπως, Ιουστίνε, λείπει ακόμη το να μάθουμε πόσα κιλά Καρμπολάχανα

με Πρόκολα μά και Βλίτα πήραμε την περασμένη Παρασκευή, για να δείξουμε πόσο «Βλίτα!!!) καταντάμε ώρες ώρες;! Λέω, Μήπως;

Ιδιαίτατα θα χαρώ, Ιουστίνε, αν τώρα πλέον παύση να «διακονή τραπέζις» ό π. Αριστοτέλης, βρίσκεται και στο «λιμανάκι», τη Νικούλα του περισσότερες ώρες, γιατί αυτό το πλασματάκι πού δεν το πιάνει το μάτι σου και πλάϊ στον όγκο σου εξαφανίζεται, (πού πολλοί θα την λέγαν ακριδούλα, σαμιαμιδάκι, μελισσάκι, οδοντογλυφίδα δαχτυλιθρούλα, στέκα και πολλά άλλα), εκτός τού ότι δείχνει και το πάρα δείχνει ότι είναι μέν «παιδί» ακόμη, άγγελος όμως, έχει μέσα της ψυχή, / πού μίτρες, εγκόλπια, άμφια, πατερίτσες, επισκοπιλίκια, ιερωσύνες, πλούτη, δόξες, μέγαρα, τιμές, απολαύσεις, όλος ό κόσμος(!), δεν μπορούν να συγκριθούν.

Εσύ, λοιπόν, Ιουστίνε, καί μόνον εσύ πρόσεξε και πάλιν πρόσεξε. Ξαναμελέτησε (όχι διάβασε) τη δεύτερη ευχή, πού κρατώντας το κεφάλι του προσευχήθηκες «στον Θεό τον μέγα έν... ανεξιχνίαστο έν... θαυμαστό έν...», και τον παρεκάλεσες, για όσα και ό π. Αριστοτέλης άκουγε.

Ιουστίνε, τον πλήρωσε-γέμισε με τη δωρεά του Το Άγιο Πνεύμα, για να παρίσταται –κατά το μάλλον και ήττον- άμεμπτος στο Θυσιαστήριό Του, όχι στο Γραφείο σου! Καί όχι «διακονείν τραπέζις» (Πράξ.6,2). Άλλων είναι τά Γραφεία και τά συσσίτια!!!!!! Θα στα πώ παρακάτω. Κηρύσσειν το ευαγγέλιον (πού πρέπει, όχι να τον αφήσης, αλλά γνώμη μου είναι να τού επιβληθής νά πάρη το κείμενο τού Βασίλη τού Αντωνιάδη (εισήγηση 1904) και τη μετάφραση τού Νίκου τού Σωτηρόπουλου, από τίς εκδόσεις τού Σταυρού –έχει ό Στέργιος στο Βιβλιοπωλείο τής Απολυτρώσεως στην όδό Μπακατσέλου) και μέρα νύχτα να μελετήση εμβριθώς με έρωτα την Καινή Διαθήκη, γιατί έχει πάρα πολλά κενά), «ιερουργείν τον λόγον τής αληθείας τού Κυρίου, προσφέρειν τώ Θεώ Δώρα και Θυσίας Πνευματικός», (σέ υποχρεώνει είς αναθεώρηση και ανασκευή πολλών τακτικών σου, αυτή και μόνη ή απαίτηση τής Ευχής πού τού διάβασες και πού ταυτοχρόνως είναι πράγματα πού αύριο πρέπει να απαιτήσης να στα αποδώση ό «προχειριθείς» υπό σου). Άκου επί πλέον και απομακρύνσου από πικρ πογκ, ξυλοπόδαρους, σαπουνόφουσκες και από Σκανδιναβικών, «Χωρών Αυτοκτονιών», ιδέες και μεθόδους «αποτυχημένης Παιδαγωγικής», αλλά στρέψου-κατευθύνσου μάλλον (στα όσα και στον τρόπο πού διδάσκει ό Παύλος τον μαθητή του Τιμόθεον στην Α'Επιστολή του Κεφάλαιον 4^{ον}, χρησιμοποιώντας μεθόδους «καί Διδασκαλίες όχι γραωδών μύθων, αλλά μέ Γυμνασίες ευσεβείας, ωφελίμους, τής νύν και τής μελλούσης ζωής» (Παράκλησις για μελέτη όλου τού 4^{ον} Κεφαλαίου). «Ανακαινίζειν τον Λαόν διά τού Ιερού Βαπτίσματος», θέλεις; και τού Ιερού Μυστηρίου τής Μετανοίας και Εξομολογήσεως, καθ' ότι, «το δάκρυον στάξαν (=ή Εξομολόγησις), ισοδυναμεί τώ Λουτρώ (ήτοι τώ Βαπτίσματι». Τέλος, «Όπως και αυτός, υπαντήσας έν τη Δευτέρα επιδημία Τον Σωτήρα ημών Ιησούν Χριστόν, δέξεται τον μισθόν τής αγαθής οικονομίας τού οικείου Τάγματος σου, Θεέ».

Τολμητά, ισόκυρε και ισοστάσει, τί λέγω; ό πάντας τούς Πατέρας, έτι και τον Χρυσορρήμονα παραθεωρών(!), Ιουστίνε Μπαρδάκα, σύμβουλε τού Αρχιεπισκόπου και τού Πατριάρχου ακόμα, αφ' ής ημέρας ανήλθες είς τον επισκοπικόν θρόνον, “quo vadis”? , «πού πορεύει»; Εξηγούμαι.

Υπηρέτησα ώς Πρεσβύτερος, είς ήν(οποίαν) Μητρόπολιν σοί ανετέθη να επισκοπεύης σύ σήμερον. Ό προκάτοχός σου Προκόπιος είχε «τά δικά του μυαλά», πού, χωρίς να είναι (καθώς το ωμολόγει) αλάθητος, ετήρει «απόλυτον» γραμμήν στρεφόμενος κατά πασών των Οργανώσεων και των Αδελφοτήτων, θέτων αυτάς έκ ποδών άμα τώ ακούσματι και μόνον. Μάζ είχε παράσχει όμως περιθώρια ανοχής (πράγμα πού δεν το έκανες εσύ, ή μάλλον το είπες και δεν το τήρησες), υποδείξεων και ελέγχου των λόγων και των πράξεών του σέ θέματα πίστεως, δόγματος, καρικατούρας εμφανίσεως ή ολιγολέπτου (έστω) ουνιτικής ή προτεσταντικής επισκέψεως είς το Γραφείο, -την οποίαν ουδέ ώς εθιμοτυπικήν ταύτην δεν εξελάμβανεν-, ατασθαλιών, σπατάλης, κακοδιαχειρίσεως, καταχρήσεων, προκλήσεων, κομπογιαννιτισμού, τσαρλατανισμού, Μαγγανίας, ειδικά Δωδεκαθέου και κλινουσών εκείσε αρχαιολατρικών εορτών (εδαιμονίζετο!...), με απαρχήν τά Δημήτρια, είτα τά Παύλεια, τά νεοφανή Ευγένεια (με την έτι περαιτέρω εκκλησιολογικήν εορτολογικήν εκτροπήν, και Γενεθλιών τού Αγίου – καμίαν απολύτως κουβέντα δεν δεχόταν να ακούση-), και τά (δυστυχώς) ανατέλλοντα οσημέραι «Παντώνυμα» των Ορθοδόξων Αγίων! [[Ανάτρεξε στο (μέλανος χρώματος) Τριώδιο τού Ναού τής Μεταμορφώσεως, πού, στην σελίδα την σχετικήν των Αναθεμάτων έχω με μολύβι σημειώσει κάτι χαρακτηριστικό προς εντοπισμόν και μελέτην;!]] Για Φιέστα Λιταλεύουμε τίς Ιερές Εικόνες και Ποιούμεν την Αναστήλωσιν αυτών, και είπες προς στιγμήν: «τά μέρδεψα, έκανα λάθος, το διορθώνω σωστά»... Και αφού Αναθεμάτισες τόν μέν, είπες Αιωνία ή μνήμη στο δε. Πολύ Δέος(!) και πολλή-εντεταμένη Προσοχή(!). / Τί ώρα είναι εκείνη; Λατρείας Θεού, Μνήμης ήτοι Μιμήσεως Αγίων, και Τιμητικής Προσκυνήσεως Εικόνων ήτις επί το Πρωτότυπος διαβαίνει, ή «σπασήματος πλάκας»;! // Οί Ιερείς, εβίωσαν «το σχήμα» το ανθρώπινο τής Επισκοπείας Προκοπίου (όπερ εξέλειπεν, όπως θέλει εκλείψη και το υμέτερον Μπαρδάκα –Κύριος οίδη πότε- ώς «σχήμα εφήμερον ανθρώπινον» και τούτο), επολιτεύθησαν και διηκόνησαν την Εκκλησίαν «πειθόμενοι και υπείκοντες αυτώ» (Εβρ.13,17), πίεςαντες την συνείδησιν, και αποδεχθέντες –εκόντες άκοντες-, μη δυνάμενοι να πράξωσι διαφορετικά (ανεχόμενοι μάλιστα και τον Κορακή του, να μη βασκαθή!, ώρα του καλή), ασπασάμενοι και γόνυ κλίναντες ότι «τοιούτος έπρεπεν ημίν Αρχιερεύς!!!» (Εβρ.7,26), μνημονεύσαντες διά βίου αυτόν.

Διάδοχος σύ σήμερον, Ιουστίνε. Ανέλπιστα «Οργανωσιακός»!!! Αν ό Προκάτοχός σου Προκόπιος, ολίγα μόλις δευτερόλεπτα πρό τής προτάσεως τού ονόματός του υπό τού Χρυσοστόμου Ταυλαδωράκη να εκλεγή Καλαμαριάς,

εξακταρισθη στα ωτα του Πνευματικού μου Πατρός Κωνσταντίνου Φαφούτη ως «άχρωμος, άσμος και άγευστος», διακινδυνεύσας να μη εκλεγής, / σύ (λέγω), εκλεγείς, διαδεχθείς και αναστρεφόμενος τούς Κληρικούς του, -Κληρικούς σου γενομένους έν μια στιγμή-, έχεις την αφέλεια να νομίζης, ότι ούτοι πάντες επαναλαμβάνοντας το «τοιούτος ημίν έπρεπεν Αρχιερεύς» (Εβρ.7,26), έχουν αποβάλει την προσωπικότητά των, και έπαυσαν να διεκδικούν την αξιοπρέπειά των, πειθίνα όργανά σου καταστάντες; Απλώς, καθημερινά παρουσιάζονται ως προσπαθούντες να συνέλθουν απ' το «σόκ», προσπερνούντες και υπερβαίνοντες «τά καμόματά» σου, τά –με παραπλήσια μορφή και τρόπους και μεθόδους- «σόου» και τά απάδοντα λαμπερά (σου πώς) «ριάλιτι» τά ψυχοπλακωτικά τοίς άλλοις με τίς αυτοκτονίες(!) (έν τέλει) των «Πρωταγωνιστών και Πρωταγωνιστριών»(!) (ναί,ναί, αν παρακολουθής την κατάληξη όλων αυτών) ως Μιμητού-Παρουσιαστού σου αυτού ζηλούντος (άλλοτε τού) Χατζηνικολάου (ή και τού Συναδέλφου σου Βαρνάβα Νονα Ορίδου πού σ' έφαγε στη στροφή), και άλλοτε των Παρουσιαστριών Τατιάνας Στεφανίδου(!) και Μενεγάκη(!) με όλη την πρόζα και τη φινέτσα και το πρεστίζ, κι' αν πάμε παρά πέρα(;) τύφλα νάχουν Σοφία Λόρεν, Κλαούντια Καρντινάλε, Λολομπριντζίντα και Ζάν Πώλ Μπελμοντό, μόνη διαφορά πού σύ και οί ομόβαθμοί σου επιδεικνύετε την «αφροσύνη» ως Χρυσοφόροι Μύδοι(!), και ως Παγώνια(!) τον «εγωϊσμό», ενώ οί «προκομμένες»... «πετάνε και τά μπαλκόνια έξω»!

Ιουστίνε, Γνώμη και πείρα και συμβουλή, Παπά πού γέρασε υπηρετώντας – μάλιστα όπως υπηρέτησε- πρό του ερχομού σου σ' αυτή τη Μητρόπολη, πλούτος, θησαυρός και χάρις έπρεπε να λογίζονται από μέρος σου, και όχι ως «λοιδορία»(!), την οποίαν ... Πώ! Πώ! Με τί τρόπο «αντιπαρέρχεσαι(;)» (δήθεν) με τόση ανωτερότητα και μεγαθυμία»!!! Προδίδει «έλεγχον αμαρτωλότητος και νοσηρότητος ή αντίδρασις και το μίσος» κατά το «μη έλεγχε αμαρτωλον ίνα μη μισηση σε», ενώ εάν ήσουν (πράγματι) αγαθός, θα εδέχεσο συμβουλήν ή υπόδειξιν, κατά το «έλεγχε αγαθόν και αγαπήσει σε». Και εί ηγάπας σοφίαν, θα είχες εγκολληθή το του Σοφού Σολομώντος, «Δίδου σοφώ αφορμήν και σοφώτερος έστε» αν ίδης ποτέ την σοφίαν φιλούντα αυτόν, όν σύ, Ιουστίνε, «ού προκρίνει ως προς υπόδειγμα εκτείνει χείρα του βαστάσαι και κρατήσαι, είς το σύμβουλον αυτόν τηρείν και έχειν διά βίου»! // Θυσία! προσφέρεται στο Θεό πολύ πολύ απλά και απέριττα, Μπαρδάκα, Πώς; «Με πνεύμα συντετριμμένο»! Τόσο μά τόσο απλά. Τέτοια καρδιά, και ταπεινή, δεν την εξουθενώνει. Εγώ θα στο υπομνήσω, θα στό πώ αυτό; // Εγώ σέ λοιδορώ; Εγώ πλέον βγήκα στα Σ.Ε.Μ. στον «Ουλαμό» και «τράβηξα χειρόφρενο» για να σου γράφω δύο πράματα προς διόρθωση (αφού δεν με θέλεις να πατήσω στο Γραφείο), κι' εσύ, αντί να πής ευχαριστώ, τά εκλαμβάνης ως «λοιδορία»; Απάντησε, ποιός τύχης άξιος είσαι. Ένα παγκάκι βρέ εγωϊσταρά δε βάζεις, βρίσκοντας χίλιες δικαιολογίες. Κηρύττεις και λές «θέτουμε το φώς κάτω από το μόδιο (και όχι επί

την λυχνίαν) για να φέγγη» (Ματθ.5,15) κι' ένα σωρό αρλούμπες, Γελούν, και δεν «καταδέχεται», υϊκώς, πατροποθήτως, ανδροπρεπώς, ένας γλείφτης ή κόλακας ποτέ να σου πη το παραμικρό, γιά να μή σε δυσαρεστήση. Λές, λές, μπλα μπλάρεις, και όλα καλά. / Είσαι (σοβαρά) ικανοποιημένος, και έναντι τού Θεού ήσυχος με τά πεζά και σκόπιμα, «τετραδιάστατα-τετραμερη» κηρύγματά σου(;) α) να επιτύχεις υλικό κέρδος-χρήματα υπέρ τού Ναού στον οποίο ιερουργείς, β) να μη δυσαρεστήσης τον Αρχιεπίσκοπο, πονηραί γάρ αί ημέραι, και σύ και ό φίλος σου ό Καραμαντάνας –με πισινή το Βατοπέσι- πολλά εναγωνίως αναμένετε, γ) Πειθαρχία και τυφλή υπακοή ως Νέο-Χωρίτης στο Φανάρι (δεν υπάρχει για σένα Οικουμενισμός και Παγκοσμιοποίησης!), και δ) (Μη βιαστής να βγάλης θυμώνοντας φανταστικά συμπεράσματα, γιατί..., ξέρεις, δεν έβγαλα για πλάκα τίς δυό Δραματικές Σχολές (Ιακωβίδη και Καμπανέλλη). Δεν διάλεξα τυχαία γιά Δάσκαλο τον Κάρολο Κούν! Δούλεψα σούπερ «σενάριο» έξ αιτίας σου, με αφορμή τον Παπού σου και με θέμα: «Τό Κάρο δε γύρισε ποτέ», (πού πήγε –ξέρεις- να βγάλη και φέρη πέτρες να χτίση ... και «έγινε Μακαρίτης»! [[Εξομολογούμαι, διηρέυνησα διεξοδικώς, μελετήσας εμβριθώς πρόσωπα και καταστάσεις, ιστορικά γεγονότα και λάθη όλων των αντιμαχομένων πλευρών, εκδαπανηθείς υπερβαλόντως για να ψαύσω την αλήθεια και ν' ανταποκριθώ στις απαιτήσεις τού έργου πού είχα αναλάβει να φέρω είς πέρας. Το αν το πέτυχα, ή ευκαιρία να λάβη απάντησιν, το μέν φιλοαναγνωστικό κοινό στο Βιβλίο, το δε φιλοθεάμον, συντόμως έν ταίς αιθούσαις.]]. Με βαθύτατο σεβασμό και ιερότητα έχω ακουμπήσει-αγγίζει την περίπτωση, καθώς τά τοπικά, αλλά εν γένει και όλα τα προβλήματα των αντιμαχομένων μεταπολεμικών εθνικιστικών, ανταρτικών και Βουλγαρικών ομάδων και φατριών τών περιοχών Φλωρίνης, Αμυνταίου, Πτολεμαΐδος, Πρεσπών κ.λ.π. // Μπαρδάκα, όχι επειδή είναι δικό μου το «σενάριο». Ή Κριτική Επιτροπή το εβράβευσε, καί όσοι το εμελέτησαν (το «ρούφηξαν», από την διαρκή περιέργεια και αγωνία πού διεκρατούντο), εσχολίασαν ότι, αφήνει πολύ πίσω «το Μετέωρο Βήμα τού Πελαργού» τού Αγγελόπουλου. Ξέρεις, Μπαρδάκα, ίσως έκλεψες σύ το προνόμιον τού «Βηματισμού των Πελαργών» –ίσως δε και των συμπαθεστάτων θηλαστικών, των έν τώ Φυλακίω Αμυνταίου τού Αρκτούρου ευρισκόντων Καταφύγιον τάς «αρετάς!» (νόει Άρκτων)-, και ποιείς τοιαύτα άλματα, ευρισκόμενος Μετέωρος έν κενώ!! // Γιατί(;), χέρι πού θέλεις να τό δαγκώσης, το ψευτοφιλάς; Εσύ να με καλέσης εμένα μέσα στο Ιερό Βήμα;! Ασφαλώς όχι καί ποτέ. Ας φανή λοιπόν (δ) ότι εμφορείται και από λίγο εθνικοπατριωτικό(!) πνεύμα το κήρυγμά σου, δε βλάπτει; Έχεις λόγο πού δεν το παραλείπεις. / Όσον ούπω, συμπληρώνεις ενταύθα δετίαν. Ιδιοτελώς, καιροσκοπικώς, αριθμιστικώς, και διά τής υπό πάντων (σχεδόν) χρησιμοποιουμένης έν ταίς ημέραις ημών -τριμόρφου- μεθόδου..!, τού «οστρακοδέρμου μαλακίου κοχλίου ή έλικος», σάλιαγκος ή σαλίγκαρου, κατώρθωσας(;;;!!!) να κατέχης σήμερα την επισκοπικήν έδραν τής Καλαμαριάς,

έδραν, Πόλεως ιδιομορφίας, εγκλειούσης ειδοποιόν εκ των άλλων διαφοράν, βαθέως(βαθιά) πεπληροφορημένης συνειδήσεως τού Προσφυγικού Κόσμου απαξαπάντων τών εν Ελλάδι εγκατασταθέντων, ήτις (ιδιομορφία ή ειδοποιός διαφορά εκ των άλλων Πόλεων) δύναται να αναγάγη και αναδείξη αυτήν (την Πόλιν Καλαμαριάν), ώς επαξίως διεκδικούσαν την επωνυμίαν «Κέντρον των εκ Μικράς Ασίας Προσφύγων»! / Λίγο όμως κοντεύεις από την αμετροέπιαν, πού -αλλού πατάς και αλλού βρίσκεσαι- όταν «ανοίγεις το στόμα σου!» χωρίς να «πληρούται (δυστυχώς) πνεύματος», (ή νομίζεις ότι «πνευματοκινήτως» λαλείς), «οί επαΐοντες» όμως (ειδικά στα θέματα πίστεως) θλίβονται αγανακτούντες, εκ των όσων αντιλαμβάνονται να διασκορπίζης (ώς εν αγρώ «ζιζάνια»), χωρίς κατόπιν να δύνασαι να διαχωρίσης, περισυλλέξης, διορθώσης, κατακαύσης, ή σύ κρατήσης αυτά εις ιδίαν απώλειαν (εί βούλει), ούχι όμως –ώς μη όφελεν- και την τού αθώου λαού, όν Κύριός σοι ενεπιστεύθη ίνα τούτον ορθοδόξως και θεοφιλώς διδάξης, και υγιώς κατ' άμφω διαποιμάνης, εις νομάς ζωφόρους οδηγών αυτόν, και ως «στάχυας» αυξανομένους, μη τούτους συμπινομένους υπό «ζιζανίων» και «ακανθών» (Ματ.13,40 & Ματθ.13,7-22), / προσέτι από την υπέρβασιν τού «Δεκαλόγου τού Αλατιού»..., πού, (αφού τά ξέρεις όλα, να ψάξης να τόν βρής) αποδέχεσαι με πολύ ευχαρίστηση το παρατσούκλι τής «ΤΡΕΧΑΝΤΗΡΩΣ»!!! από μέρος τής Ιεραρχίας τής Εκκλησίας τής Ελλάδος, γιατί τόχεις ορίσει σάν «αρχή και αξίωμα» τής ζωής σου να κινήσαι διαρκώς, «για να μη σβωλιάσης όπως το αλάτι σβωλιάζει ακίνητο στην αλατιέρα», ό,τι είδους αλατιέρα κι' αν είναι, (από γιαλί, πορσελάνη, ξύλο, ασήμι, χρυσό, ή τι άλλο), / από υπερεκτίμηση ικανοτήτων σου, οργανωτικότητας, συντονισμού πολυσχιδότητος έργων και δομών, -και μάλιστα εντός (σχετικώς) μικρού χρονικού διαστήματος επιτευχθέντων-, επιλογής άρίστων επιτελικών συνεργατών, κατορθώσας τί το ιδανικόν, δυνάμενος να έχης πλήρη την βεβαιότητα περί τής ομαλής και απροσκόπτου λειτουργίας τού όλου μηχανισμού όν αφής όπισθεν, αναχωρών όπη βούλει εξελθείν και μεταβήναι, καθ' όλον τον χρόνον τής απουσίας σου. // Πάντα ταύτα σέ φυσιεί, Ιουστίνε! Και τολμάς, έν υπερμέτρω επάρσει και υπερηφανεία, αντί τού υγιώς καταμανθάνειν ότι, «ουδέν έχεις (αφ' εαυτού) ως μη λαβών τούτο παρά Θεού» (Α' Κορ.4,7), και ότι Κύριος «συλλαμβάνει τούς αμαρτάνοντας, παράφρονας, αλαζόνας, τούς γόητας τούς προκόπτοντας επί τά χείρω, πλανώντας ετέρους και εαυτούς πλανώντες, τούς και πανούργους έν τη πανουργία αυτών» (Α' Κορ.3,19 & Β' Τιμ.3,13), και έν συντριβή και ταπεινώσει να διΐδης και ομολογίσης ότι συντόμως «παράγει το σχήμα τού κόσμου τούτου» (Α' Κορ.7,31), «πάντα δε ματαιότης τά ανθρώπινα όσα ού τις απαντά μετά θάνατον» (Εξόδιος Ακολ.), ολίγου δειν, και θα προσετόλμας (όπως ό Νίκος ό Λυγερός κατέχει τον τίτλον τού «Επιτίμου Αρχηγού τού ΓΕΕΘΑ»), έτσι και σύ χωρίς δισταγμόν να απαιτήσης επαξίως τον τίτλον τού «Επιτίμου Αρχιεπισκόπου των Προσφύγων»!!!! Τί πιο πρωτότυπη

ιδέα, και απαίτηση με αντίκρουσμα(!), αν παρουσιάσης «Βιογραφικό κατορθωμάτων Φλώρινας και Καλαμαριάς»;! Άν έχει ο Λυγερός δείκτη νοημοσύνης (IQ) 188, εσύ «σπάζ παγκόσμιο ρεκόρ», Ιουστίνε!!! Υπερβαίνεις τά 200 IQ. Σούμπιτος μέσα, Και ο Αρχιερατικός σάκκος! Δεν ξέρω αν θα περάση όποιος θα βαστάζη «την ουρά»! ... Γιατί αυτά αφορούν υποθέσεις, πού «ή αχλάδα έχει πίσω την ουρά»!!! Καταλαβαρδούγγος;;;;;;! ή Μούγγος;;;;;;!

Φησί Μπαρδάκας: Εθνικισμό;!! Πατριωτοσύνη;!! Αυτά τά «πουλάς» και «προσευχητικά»! Στο στριμωξίδι μπορεί να συγκαής ιδρώνοντας, καλέ! Ή να πάθης και καμιά βρομοζημιά... Άμε από κεί, πού θα με βάλης εμένα να μού κολλάη ό «κάθε μία» από πίσω μου! Εγώ περιορίζομαι και διευθετώ «στριμώγματα εκκλησιαστικής φύσεως»!!!! Είμαι ειδικός, με υψηλάς προδιαγραφάς είς αυτά. (sic). Διατηρώ δε φιλότιμον α-κλινή και επι-κλινή, ευθυ-κλινή και πολυθρονάτην βαθυτάτης υφής ιεράν υποχρέωσιν να γνωρίζω καλά το συμπαθές(!) τούτο αντικείμενο, και πληροφορώ πάντα ενδιαφερόμενον, ότι έχω από πολύ μικρός έν τη εκκλησία αποκτήσει ικανήν, δυνάμενος να είπω, και επαγγελματικήν (έτι) –ώς προς το αντικείμενον- πείραν! Προπαιδεύω δε, ήδη, ταχυρhythμως και τούς, έν τη έν ή εξελέγην, Νέα Μητροπόλει (μου) πλέον, εκκολλαπτομένους προς τούτο, νεοσσούς. Αλίμονον αν πως υστερούσα ή καθυστερούσα και είς τον τόσο τρυφερό, συμπαθή μου και -έν ταυτώ- έμπλεον περιπαθείας αυτόν τομέα;!! Τουναντίον, δύναμαι να εγκουχηθώ περί αυτού-περί τού πράγματος-περί τού θεσμού! / Ηυξήθην, θαλπόμενος φιλοστόργως έν τη αγκάλη και υπό τάς πτέρυγας τού Γέροντός μου Θεοκλήτου Πασά-Αλή, αβροδιαίτως ανατραφείς, και έκ νηπιότητος συναναστραφείς μετά τρυφερών υπάρξεων(!!!), και για να πώ απλά, δεν είχα (ευτυχώς) την ατυχία(;), να ανατραφώ – όπως ίσως άλλοι Κληρικοί-, σέ κάποια Ιδρύματα, να ακούω το Θαλαμάρχη-Παιδονόμο να μού υπομιμήσκη να διατηρώ τάς χείρας έκτός των κλινοσκεπασμάτων(!!!) κατά την ώραν τού ύπνου, ζώντας τόσο ανελεύθερα και καταπιεστικά. Απήλαυσα την ελευθερία κατά την εφηβία μου, αλλά και την μέχρι τής σήμερον, γι' αυτό απαιτώ, απαιτώ απ' όσους ανετράφησαν ανελεύθερα, να απελευθερωθούν από τά κόμπλεξ τού Ιδρυματισμού πού καταπιέστηκαν, και να αντιγράψουν εμένα τον Προοδευτικό και Απελευθερωμένο Ιουστίνο Μπαρδάκα, πού κλείνω μέσα μου όλα τά εχέγγυα, τίς προϋποθέσεις και την δύναμη, να ανακαινίσω καί αναμορφώσω έκ θεμελίων την Ελλαδική Εκκλησία, και μαζί με τον Βαρθολομαίο, παραδίδοντας-υποτάσσοντας το Σύνολον αυτής είς τον Πάπα, να τελειώνη, να λήξή το θέμα πού κρατά από τον Αθηναγόρα, τον Τρούμαν και πρίν ακόμη!, διά δέ το Ελληνικό Κράτος, τηρώντας την Υψίστην εντολήν τού Θεού, ήτις είναι «ή προς καί τούς εχθρούς αγάπη»(!), να δώσουμε τά χέρια στα Γειτονάκια μας(!), να αγκαλιαστούμε Βαλκανικά(!), να μπούν' οί Σκύλοι μέσα κι' αλεστικά να μη δώσουν(!) –όπερ βέβαια σιωπηρώς ενεργείται-, τά «Μεμέτια» να έρθουν μ' ακονισμένες τίς

«Χατζάρες», κι' αφού μάς αποκεφαλίσουν(!), να μάς διαβάσουν και το «Κοράνι» στο υπόλοιπο κορμί πού θάχη μείνει εκεί κάπου σέ κάποιαν γωνία παραπεταμένο, να τελειώνη κι' αυτή ή αγωνία!!! Ορίστε, πού χρονοτριβείτε τρέχοντας σέ πούντο και το ψάχνω και το γυρεύω, και νάτο, και ξανάφυγε και ξανάσθε. Τί πράματα είν' αυτά; Ως πότε θα παίζετε τά κουκλόπανα; Είδατε πόσο εύκολα και γρήγορα λύνονται όλα και χρονοτριβείτε, / και με αναγκάζετε καθυστερώντας κι εγώ μαζί σας, να σκεπάζω, -κωλυσιεργώντας πατριωτικά και ηρωϊκά- «την περίπτωση», / με Αρχηγούς ΓΕΣ, Στεφανίδιδες Αλκιβιάδιδες, Προέδρους Δημοκρατίας και Πρωθυπουργούς, Παυλοπουλέους και Τσίπρες, Στρατηγούς, Ναυάρχους, Πτεράρχους, Διοικητές Ναυτικής Διοίκησης, Σχολής Πολέμου, Στρατοπέδου Νταλίπη, ανεβαίνω στην έδρα τής Λέσχης, τρέχω στα 4Ευρώ, απ' ακρου είς άκρον τής Ελλάδος, Κύπρο, πασαλείβω και περιθριγγώνω πανταχόθεν το θέμα με Εισαγγελείς και Δικαστές τής «Σχολής Δικαστών» και «την βγάζω καθαρή»(!), έτοιμος ανά πάσα στιγμήν να βρεθώ Οδικώς, Αεροπορικώς, Ατμοπλοϊκώς όπου ποθεί ή καρδιά μου. Ό Ευφραίμ και το Βατοπέδι νάν' καλά, και το Ιερόν τού Χριστού Ευαγγέλιον. «Πνεύμα είναι ό Θεός» (Ιωάν.4,24) είπε, και σάν Πνεύμα, δεν είναι ανάγκη να είμαι σάν «παλούκι»(!) δεμένος μόνο στήν Καλαμαριά; Σάν Πνεύμα; // Παντού: «Καί» Τον βρίσκω (Τον Θεόν)!, «Καί» «τί βρίσκω»!!!!Γι' αυτό και γώ παίρνω το «ρίσκο»! Η ζωή είναι ωραία. Δεν ήξερα γιατί λύσαξα να γίνω Δεσπότης; Μπροστά μου απέραντο το γαλάζιο! Μόνο «το κορίτσι θέλει θάλασσα»;!! Τώρα δε θα χαρώ; Τί λές καλέ; Ό Αλέκος ΣακΕλλάριος τούς στίχους, ό Μιχάλης Σουγιούλ τη Μουσική, και ή Βίκυ Μοσχολιού τη φωνάρα της όταν τούς ρώτησα, για μένα μού είπαν ότι έγραψαν «Τον Μανώλη τον Τραμπαρίφα» πού «ήθελε το Κορίτσι θάλασσα»!, δεν τόχετε μάθει τόσα χρόνια; Πού ζήτε; / Δε σφάξαν' στην Καλαμαριά. Κατά Συρία σφάξανε.

Στο Βελλίδειο άς πάει ό Άνθιμος,
στην Πρέσπα ό Γέροντάς μου,
εμένα άλλος είν' ό καϋμός
κι' ό πόθος τής καρδιάς μου.

Ταύτα Ιουστίνος έφη!
Πού να πιάση και το «ντέφι»...
Ούτως πολιτευεται,
Τοιαύτα μεθοδεύεται,
Προσπερνά τον Παπα Γιάννη
Κι' ό,τι θέλει, πάντα κάνει.

Μά, μ' Εσέ, Κείνη τη μέρα,

Θεέ, θέ να τά βγάλη πέρα;!!!

Ιουστίνε Ιουστίνε, Σύγνωθι μοι! Αλλ', εάν εγώ αντικρύζω σε –δίχα τής Ιερωσύνης- ατομο, «ελαυνόμενο υπό τινος δυνάμεως», «και γάρ τον ελαύνοντα ό φέρεις, ός σέ φέρει πανταχή» (Λουκ.8,29), μη ικανό (άτομο) αντιπαλέσαι και υπερισχύσαι αυτής (τής δυνάμεως), και πού «παίζει έν ού παικτοίς» είς τά τού Θεού, εμπαιζών καθ' ημέραν Αυτόν και ουδείς γύρω τολμά να παρατηρήση ή αντείπη αυτό (σοί) τί, / εάν –επαναλαμβάνω- εγώ διαπιστώ τούτο, μη δυναμένου σου αμφισβητήσαι το ελάχιστον, / πώς δύνασαι να ίστασαι έναντι και ενώπιον τού Θεού, χωρίς να αισθάνεσαι (έν τη ανοχή Του φέρειν (σε) την Ιερωσύνην) ότι -διαυγέστερον εμού- καθορά πάντα τά έν σοί; Ότι, δηλαδή, αναξίως –όντως- ενώπιον Αυτού ίστασαι, και επικατάρατος εί, (ώς και πάς όστινας ετερος τά έργα τού Κυρίου αμελώς ποιεί), επειπερ, σφόδρα αμελώς τά έργα Αυτού εργάζει, πάνυ επικατάρατος αναδεικνύμενος, επαισχύντως μη ποιμένων, -ή μη μόνον αμέλγων το ποίμνιον-, όστις πρό πολλού έδει σε, μόνος και αφ' εαυτού να έχης αποσχηματισθή;!!! Θεός ού μκκτηρίζεται, Ιουστίνε. Θα σέ συλλάβη (λίαν συντόμως) έν τη πανουργία σου (κουτοπονηριά σου). // Μπαρδάκα, «περνάει»-ισχύει «ψιλό γαζί»(!), εξυπνάδα, δούλεμα, μαγκιά, φραγή και απόρριψη διά «συγχρόνου τεχνολογίας»(!), απ' τά άρτι φύοντα πτίλωμα χαζοπούλια σου;,,,,, σέ «Γηρασμένη Πειραιώτικη Αλεπού»; Πολύ αξιολύπητη (για να μη πώ γελοία και αξιοθρήνητη), κατάπτυστης συμπεριφοράς παρεούλα δεν καταντήσατε; Τί υπηρετείτε μωρέ, το Σεράϊ τού Καραγκιόζη;! Θέατρο Σκιών είστε εκεί πάνω, πού μού προεξαγγέλετε στον Τηλεφωνητή ότι «εγένεσθω στρουθία μονάζοντα επί δώματος»;!!! Τον τίτλο τού Καραγκιόζη εποφθαλμιάς; Η μάνα σου έχει κάποια συστολή. Ό αδελφός σου ό Κώστας διατηρεί κάποιο φιλότιμο (δεν μπορώ να τού φάω το δίκιο), φέρει κάποια ντροπή επάνω του ακόμα. (Το) «Κολλητήρι» σου θα τον καταντήσης;! Πάρε μια Μάρω απ' τον Αρκτούρο, άρπα κι' ένα ταψί για ντέφι και τράβα Φοίνικα επί τέλους, Έτοιμη δουλειά «Αρκουδιάρη», χωρίς κόπο και πρόβες. Καραγκιόζοπαίκτης;!!! Μπά σέ καλό σου Μπαρδάκαρε! Δεν υποφέρεσαι άλλο. Γύρνα στα χωράφια σου, κι' όσο θέλεις πήδα. Τ' «Αμπελοχώραφα» τούτα πού «επιβλέπει έξ ουρανού», και με ενδιαφέρον πραγματικό, (όχι σάν το δικό σου το αδιάφορο) επαγρυπνεί, και «επισκέπτεται» κάθε σπιθαμή –τής «αμπέλου»- (όχι σάν και σένα πού διαρκώς «σατανοπλήκτως, έχων τον ελαύνοντα» απουσιάζεις από τού χώρου), και «καταρτίζει», (τά διατηρεί «άρτια = ολόκληρα, τέλεια, έν μηδενί λειπόμενα» (Ιακ.1,4)), να μη αρπάση επίβουλος εχθρός, κομμάτι τής «αμπέλου», (ώς χώρου-τόπου, χωροταξικός), αλλά και άτομον (ώς ποιμνίου-πληρώματος, πιστών), είναι

Ὁ Κ ύ ρ ι ο ς, πού «το Δεξί Του Χέρι τήν έχει φυτεύσει» (έχει δημιουργήσει τον σύμπαντα κόσμον και (έχει) πλάσει τον άνθρωπον), δηλαδή, να μη αρπάσει εχθρός-αλλόπιστος-αιρετικός, εδαφική έκταση (αφ' ενός), αλλά –το σπουδαιότερον και ουσιωδέστερον-, να μη πλανήσει κανένα πιστόν και οδηγήσει αυτόν έξω τής μάνδρας διαφυλάξεως-διασφαλίσεως, και τού χώρου διαποιμάνσεως και αυξήσεως πνευματικής, /είτα (δέ) «Σωτηρίας», άχρι και τής «Θεώσεως, τού Άκρου Εφετού», βοηθούμενος και ενισχυόμενος καθ' ημέραν και διά των Ιερών Μυστηρίων (αυτής) τής Μητρός Εκκλησίας, ής Κεφαλή και «Δομήτωρ» (Κατασκευαστής, Ιδρυτής) είναι ό ίδιος ό Χριστός, ό Οποίος δέχεται και ανέχεται να συναποτελούμεν μέρος τού Σώματος ού(τού οποίου) Αυτός εστί Κεφαλή, ως μέλη (και ημείς) μη διακρινόμενα και μη διαφέροντα (όμως) είς αξίαν από των συνδεομένων μεθ' ημών, και ημών μετ' εκείνων, άλλων μελών, αλλ' ομού, από κοινού να συμβαίνη ώστε, όλα να συναπαρτίζωμεν το Σώμα Του, «Ού (τού Οποίου) μέλη αυτού υπάρχομεν (εσμέν) έκ τής σαρκός αυτού και έκ των οστέων αυτού» (Εφεσ.5,30), Ψευτοταπεινέ, Υψαύχην, Μатаιόδοξε «Αρχιτοπαναρά», (οσονούπω Αρχικτηνοτρόφε(!), -άραγε είς ποίων ζώων-κτηνών αρέσκεσαι-ευαρεστείσαι την «βόσκησιν-...;), Στέφανε Ιουστίνε Μπαρδάκα!!! Τά είδες, άραγε, απ' αυτή την πλευρά ποτέ έτσι τά πράγματα; Δεν μ' αφήνεις ελάχιστο περιθώριο να υποθέσω κάτι τέτοιο. / Και ξάφνου βερμπαλισμοί, εύκολες μεγαλοστομίες και αερολογίες, για «παραδόσεις από το Πανεπιστήμιο τής Εκκλησίας(!)» σέ συνάξεις Νεότητος, μαθημάτων, ποίου περιεχομένου και «γραμμής» άραγε; Τής δοθείσης (ήδη) παρά Βαρθολομαίου, ήν απαρεκκλίτως θέλεις (ασφαλώς) πορευθή ίνα ίδης εκπληρούμενον το όνειρό σου, ήτοι «Καραμαντάναν Επίσκοπον»;! (πρώτος διάπυρος καημός σου!), και εκείνος (ό τού Φαναρίου) –μετά τού ομονοούντος πλανεμένου Πάπα- δυνηθή «να κλείση τον κύκλον(!)», όν ήνοιζεν «ό Μακαριστός του» Αθηναγόρας (ό έξ Αμέρικα!), παραδίδοντας μετά πολλής τής εγκουχίσεως –τουλάχιστον την Ευρώπην- είς την «ΜΕΤΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΝ ΕΠΟΧΗΝ»!!! (πρόσφατη τοποθέτησις-διακήρυξις Βαρθολομαίου είς Οικονομικό Φόρουμ Νταβός-Ελβετίας), -το αποτέλεσμα και αποκορύφωμα τής «ΜΕΤΑΠΑΤΕΡΙΚΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ»-!!!, αμφότερα (ταύτα) Καταισχύνη, Όνειδος καί Αποτροπιασμός, τοίς τε ακολουθείσασιν (ήδη μέχρι τής σήμερον), και τοίς στέρξουσι (πού θα είναι ευχαριστημένοι, καί θα συναινούν προς) ταύτα είς το μέλλον, αποβαίνον τοίς υγιέσιν όμμασι «ανοσιούργημα», απολήγον είς την/ –ένεκα κακοηθείας, ασπλαχνίας, και απανθρωπίας- ακατονόμαστον και αχαρακτήριστον /διάπραξιν «σκυλεύσεως» επί τού και τελευταίου μορίου «τού Σώματος τής Εκκλησίας»! / Εκκλησίας; «υπέρ ής Χριστός εαυτόν παρέδωκεν, ίνα Αυτήν αγιάση, καθάρισας τώ λουτρώ τού ύδατος έν ρήματι, ίνα παραστήση Αυτήν Εαυτώ ένδοξον (την Εκκλησίαν), μη έχουσαν σπίλον ή ρυτίδα ή τι των τοιούτων, αλλ' ίνα ή(υποτακτική,για ν' αποβή) αγία και άμωμος» (Εφεσ.5,26-27).

Φεύ! σοι, Ιουστίνε, γιατί «συσχηματίζεσαι (= εξομοιώνεσαι) πρὸς το κοσμικό φρόνημα, και δεν ανακαινίζεσαι μεταμορφώνοντας το πνεύμα σου, για να ξεκαθαρίσης μέσα σου ποιο είναι το θέλημα τού Θεού το αγαθό και ευάρεστο και τέλειο» (Ρωμ.12,2), το οποίο (θέλημα τού Θεού) πρέπει να έχης, μοναδική έννοια και σκοπό να ικανοποιής, και όχι τού οποιουδήποτε άλλου, έστω και Πατριάρχου, αν το θέλημά του αντιτίθεται προς το τού Θεού. Ομοιάζεις πολλάκις «τού Ιαννή και Ιαμβρή», ανθίστασαι στην αλήθεια, έχεις κατεφθαρμένον τον νούν, είσαι αδόκιμος περί την πίστιν» (Β΄Τιμ.3,8). Αποδεικνύεσαι εξοφθάλμως, «άνθρωπος φίλαυτος, φιλάργυρος, αλαζών, υπερήφανος, βλάσφημος και απειθών γονεύσι και προγόνους ιδιομόρφως (μη, δυστυχώς, αυτογινώσκων τούτο, ως έχων «κεκαυτηριασμένην(Α΄Τιμ.4,2)-αναίσθητον- την συνείδησιν, αχάριστος, ανόσιος, άστοργος, άσπονδος, διάβολος (διαβάλων), ακρατής, ανήμερος, αφιλάγαθος, προδότης, προπετής, τετυφωμένος, φιλήδονος μάλλον ή φιλόθεος, προσποιούμενος-υποκρινόμενος ευσέβειαν, την δε δύναμιν αυτής ηρημένος. Μακριά από σένα», τονίζει και εφιστά την προσοχήν συμβουλευόντας ό Απόστολος Παύλος (Β΄Τιμ.3,2-5 και εξής μέχρι τέλους τού Κεφαλαίου. Και αιτιολογεί: Διότι «εισδύεις (χώνεσαι με μαστοριά-επιδεξιότητα) είς τάς οικίας και αιχμαλωτίζεις γυναικάρια (χαζοπουλάδες, που να σέ χαίρωνται!) σεσωρευμένα αμαρτίαις, αγόμενα επιθυμίαις ποικίλαις, πάντοτε μανθάνοντα και μηδέποτε είς επίγνωσιν αληθείας ελθείν δυνάμενα» (Β΄Τιμ.3,6-7). // Αλήθεια, Μπαρδάκα, όμοια «γυναικάρια» (τά ούτω χαρακτηριζόμενα υπό τού Παύλου) συνέλαβε το σατανεμένο σου μυαλό και εξελέξατο ως φοιτητριάς, και τοιούτους «χαζοβιόλιδες» φοιτητάς, -που θά υπάρχουν ανά τούς αιώνας- και ίδρυσας (σύ) το «Πανεπιστήμιο τής Εκκλησίας», τού προσπορίζεσθαι (μέσω ενός ακόμη θεσμού-τρόπου-μεθοδεύσεως συμπαθείας τής «αφεντιάς» σου!) από μιάς εισέτι πηγής, μικρόν τι έστω κέρδος, ίνα δαπανάς έν ταίς επιθυμίαις σου;!Κι' άλλα αναμένομεν. Έχεις ιστορίαν. Είσαι ατέλειωτος σ' αυτά!

Ιουστίνε, Ιουστίνε, πού δεν ενέκυψες ουδέποτε να μελετήσης διεξοδικά τον τόσο λεπτομερειακό και αγαπώντα σε Λόγο τού Θεού, πού και πάλιν, τόσο προφητικά, τόσο βεβαιωτικά και απόλυτα, αλλά και τόσο προληπτικά, αν θα τον ελάμβανες σοβαρά υπ' όψιν, σου υπομιμήσκει ότι, «δεν θα προκόψης περισσότερο, και για πολύ. Διότι ή αφροσύνη σου θα γίνη ολοφάνερφη σέ όλους, όπως έγινε και ή αφροσύνη τού Ιαννή και τού Ιαμβρή» (Β΄Τιμ.3,9).

Μπαρδάκα, λυπούμαι, αλλά έπρεπε, αντί να καταντήσης να σέ ονομάζη ή Υφήλιος ΤΡΕΧΑΝΤΗΡΩ!, θα έπρεπε να είχες «αφομοιώσει» τά στοιχειώδη τής πίστεως: Το, «Πάντες οί θέλοντες ευσεβώς ζήν έν Χριστώ Ιησού διωχθήσονται. Πονηροί δε άνθρωποι και γόητες προκόψουσιν επί το χείρον, πλανώντες και πλανώμενοι». (Β΄Τιμ.3,12-13). Σύ δε, «ότι ΟΥΚ ΟΙΔΑΣ από βρέφους τά ιερά γράμματα, τά δυνάμενά σε σοφίσαι είς σωτηρίαν διά πίστεως τής έν Χριστώ Ίησού» (Β΄Τιμ.3,15), αποδεικνύεις περίτρανα, με το να απεμπωλής την

«ευσέβειαν» και να ενστερνίζεσαι την «γοητείαν»(!), πορευόμενος «πλανών και πλανόμενος»!!! (ε.ά.).

Μπαρδάκα,

Με πόνο ψυχής και μέ το χέρι στην καρδιά, θέλω να σέ παρακαλέσω, (κι' αν σέ όλα ανθρωπίνως αμάρτης-αστοχίσης) ένα ποτέ μονάχα μη διαπράξης, «απάντων το φρικωδέστατον»!!!

Μη φονεύσης Δύο «Υποστάσεις»

πού κλείνουν μέσα την έννοια τής «Μητρότητος»!

Τής μιάς πού σέ «έτεκεν» ΕΓΕΝΝΗΣΕΝ, τής κατά σάρκα Μητρός σου!,
τής δ' άλλης πού σέ ΑΝΕΓΕΝΝΗΣΕΝ, τής Ορθοδόξου Μητρός σου Εκκλησίας!

Ότι ατελευτήτως, επονειδίστως, επαισχύντως και ειδεχθώς,

«Μητραλοίας ή Μητραλώας»

παρά πάσι, θέλεις ονομάζεσθαι ανά τούς αιώνας!

Ά πα γ ε τ ή ς μ ο μ φ ή ς τ α ύ τ η ς !

Είθε ν'αφουγκρασθής την αγάπη μου

και τον πόνο τής ψυχής μου, για την α θ ά ν α τ η ψυχή σου.

Ναί, Ι ο υ σ τ ί ν ε ,

Ε ί θ ε !

Σημείωσις:*

Ή προστακτική ενταύθα, αποδιδόμενη «Αττικίζόντως» και Ιωνικώς, καλόν θα είναι να διατηρήται εκφραζομένη με τόν τόνο έν αναβάσει, ήτοι «λάβε».

Οί Λάκωνες (Σπαρτιάται) και γενικώτερα οί Δωριείς κατεβίβαζαν τον τόνο, εκφράζοντες αυτόν με το «λαβέ».

Ιερεύς Ιωάννης Νικολόπουλος

ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ

18.2.2020